

סוג שירות	עיסוק מיוחד	תאריך גיוס	תאריך שחרור
חובה	לוחם ח"ר	17.08.22	21.04.25
יישוב	גיל	שנות לימוד	פרופיל
רענה	23.02	12	97

סמ"ר אריאל יעקב כהן

8848929

לוחם / מקלען | מפקדת הגדוד

פרט את פרטי האירוע.

תיאור האירוע החריג:

אתחיל בכך שאותי אירועי ה-7/10 תפסו בזמן כוננות עם שחר בצק"מ החוף, כשאני לוחם צק"מ. בשעה 05:30 בבוקר אני עומד עם כלל המחלקה שבצק"מ על ציוד מלא כמו כל בוקר. בשעה 06:20 אפילו קצת לפני אחד החברים קורא לי, מצביע לשמיים ואנחנו מזהים בעצם שני טילים שעולים מכיוון הרצועה, באותו הרגע המצוק "גשם סוגל כולם לכלים". דקה לאחר מכן כבר התחילו לעלות דיווחים בקשר של תצפיתניות שמזהות תחילה "טומהוק" ב-400 קצרים, בשלב זה כבר התכוננו לצאת לאחת העמדות עם הנמר והטנק, עם הדיווחים שמתחילים בקצב מגיע אלינו הסמ"פ שלי והצק"מ שלו שפורקים מהדוד ומצטרפים אליי לתוך הנמר, משם הדרדרות בגזרה ובקשר עצמו מהירה תחילה מוכרז "הוריקן" ולאחר מכן דיווחים על קבוצות רבות של חמושים שפשוט רצים לגדר בנקודות שונות בגדר, ברגע שאנחנו עולים על ציר בורמה אנחנו מזהים במצלמות שורה של פיצוצים בגדר שעון חול לאורך כל הגזרה וכמויות גדולות של מחבלים שחודרים מול פתח שנוצר בגדר, לא עוברת יותר מדקה אחת ואנחנו חוטפים שני טילים לנמר כשאחד מהם יורט בהצלחה והשני מעיף את הקטלנית מהמקום, לא עוצרים עם הנמר חוטפים עוד שלושה טילי נט ומגיעים לע"6, בשלב זה עדיין אין פצועים בנמר אך הכבש מושבת אחרי שחטפנו 4 טילי נט לכבש ואין לנו יכולת להשיב באש מבלי לפתוח את אחד מהמדפים כשאנחנו מוקפים במחבלים מכל עבר. במקרה של המם שלי אנחנו מסתובבים עם הנמר ונוסעים על ציר בורמה כמה שיותר מהר לכיוון מוצב מש"א ארו במטרה לחבור דרך ציר המטווחים, לאחר שתי דקות מרגע היציאה אנחנו סופגים מספר פגיעות משמעותיות למנוע, לחל ולכבש שמונעות מאיתנו את היכולת לזוז קדימה ואחורה ובשלב זה אנחנו יכולים לזוז רק ימינה ושמאלה, לא עובר הרבה זמן עד שהמחבלים מבינים את הסיטואציה ומגיעים לעלות לנו על הנמר בפעם הראשונה ולנסות לחדור אותו ע"י ירי מקלעים וטילים, הגל הראשון של המחבלים שהגיעו נגמר לאחר כמה דקות של ניסיונות כושלים של המחבלים לפתיחת המדפים, לאחר שהמחבלים המשיכו בדרכם אני, והמם שלי ואני מתחילים לעלות בקשר להבין תמונת מצב מהחבל הגדודי ומרחיילים במוצב שכבר נמצאים בלחימה בתוך המוצב עצמו, מבינים שהחילוץ לא עומד להגיע בזמן הקרוב ולפתע שומעים בקשר דיווח של תצפיתנית על דוד שנוסע לכיווננו דרך ציר המטווחים, לא עוברת שנייה ואנחנו מבינים שמדובר בדוד של הצק"מ שנשארה פתוחה ומונעת מאחור, מדווחים בקשר ונערכים שנית להגנה בתוך הנמר, המחבלים מגיעים עם הדוד פורקים ממנה עלינו ויורים טיל לואו שהיה בדוד על הכבש של הנמר ופוגעים פגיעה ישירה בכבש, כתוצאה מהפגיעה נפצעים ברמות פציעה שונות שלושה חיילים בתוך הנמר, הסמ"פ ואני מתפעלים במהירות את הטיפול בפצועים, המחבלים לא מחכים לרגע וממשיכים לבצע ירי מקלעים וטילים על הנמר מכל כיוון על מנת לחדור אותנו דרך אחד הפתחים. המחבלים מחליטים לעלות על הנמר ובאותו הרגע המם שלי מורה להגה לצודד עם הנמר לצדדים בלי הפסקה כמו בגל ההתקפה הראשון המחבלים מבינים מהר איך בעצם לפתוח את המדפים, תוקעים קנה של נשק במדף במקום פיון זחל ושם בעצם מתחיל בעצם קרב משיכות על המדף כשהוא עדיין סגור ונעול ושל המחבלים שנמצאים מעל המדף בזמן ששאר המחבלים מסביב לנמר יורים לנו במצלמות על מנת לנטרל את היכולת שלנו לדעת מה קורה מסביב, תוך כדי שההמם שלי מחזיק את המדף ומושך אותו למטה אני מבחין שהמחבלים כבר לא מושכים את המדף ורואה דרך הפריסקופים של המפקד שאחד המחבלים מתעסק למעלה עם חוטים ובשלב זה אני בטוח שהמחבל מניח מטען על הכבש, המם שלי אומר לטובול החייל שנמצא לידו לתפוס את המדף עם שתי ידיים ולמשוך אותו למטה כדי חזק שהוא יכול בזמן שאני ועוד לוחם נהיה במוכנות עם הנשקים במידה והמדף יעוף מהמקום, שומעים ומרגישים בנמר פיצוץ ונפתח חריץ קטן במדף שבדיעבד הבנו שהפיצוץ היה של רימון ולא מטען והמדף נפתח עקב משיכה בטעות של החייל בידיה הפתיחה ולא בידיה הסגירה מבר, באותו הרגע המם קופץ על החייל בחזרה לכיסא המנמר ותופס את המדף, המחבלים תופסים את המדף ומושכים אותו לכיוונם ומם שלי תופס את המדף ומושך אותו למטה כשאחד החיילים מחזיק לו את הרגליים, אני רואה דרך הפריסקופ מחבל פותח רימון ומוציא ממנו את הניצרה, המחבלים מושכים למעלה והמחבל שמחזיק ברימון מנסה להשחיל אותו לכפנים, בהחלטה של רגע המם שולח את היד לכיוון היד שלי ומעיף למחבל את הרימון מהיד, מושך חזק את המדף למטה ומצליח לנעול את המדף, המחבלים שחשבו שהרימון הולך להתפוצץ עליהם ירדו מהנמר וברחו ממנו, בדיעבד אנחנו יודעים לאחר סילוק הנפלים מהנמר שהרימון נפל ממם ליד הפריסקופים שלי וסולק לאחר כמה ימים ע"י ס"פ. בשלב זה אנחנו עם שלושה פצועים כששניים מהם במצב קל ואחד פצוע קשה עם שבר פתוח ואיבר המון דם, אני מחכה עם קנה בתוך פתח קטן שנפתח בכבש ויורה בטפטופים על מנת להרחיק מחבלים, ומבין שכל רגוע אני אמור למות שאם אני מקבל טיל לכבש אני נהרג, ואני מנסה להשיג חילוץ דרך הקשר והטלפונים. לאחר 6 שעות מתחילת האירוע מגיע טנק שעוצר לידנו, מחסל את המחבלים שנותרו מסביב ועולה למדף שלי על מנת להגיד לנו לצאת החוצה. לאחר זיהוי שלנו שאכן מדובר בכוחותינו אנחנו יוצאים מחוץ לנמר ומתחילים לעלות לטנק. בערך בשעה 15:00 אנחנו חוזרים בחזרה ל מוצב מש"א ארו ומתאחדים עם שאר הפלוגה. אבא שלי התקשר אלי וביכה לי בטלפון, ניסיתי לשקר עליו שאני במקום בטוח אבל הוא ידע איפה אני. כתבתי הודעה לאח שלי הודעה שאני אוהב אותו ושאיני לי הרבה סיכוי כי המוצב מוקף במחבלים וגם כל האויזר, קבלנו דיווחים שרוב החברה שלי שהיו במשימות אחרות נכבדה הרוגים היו מסביב קרבות קשים, היו בכל מקום פצמרים, אני בשלב הזה מבין שאני בשוק לגמרי אבל מהאדרגלין ממשיך בלחימה. אנחנו נתקלים ב-4 מחבלים בש.ג. האחורי שלנו אנחנו מצליחים להרוג את המחבלים הלאה בלי אבדות בשלב הזה חיל הים התחיל לירות מסביב לבסיס שלנו והבסיס התחיל לעלות באש, הבנו שהבסיס הולך להישרף והתחלנו לעשות נסיגה מהירה, עליתי על הנמר והתחלנו נסיגה למוצב יפתח, הגעתי למוצב יפתח וראיתי תצפיתניות במצב נוראי, ראיתי אותן שחוטות על הריצפה ללא אורח חיים מחוסרות הכרה, וחלקם היו בלי ראש וידיים, ראיתי אנשים בוכים את החיים שלהם. וכל שניה יש גשם סוגל, בכל פעם אומרים בקריזה "הגנת מוצב" במטרה להקפיץ לוחמים כשההגנה הייתה בעצם, אנחנו מצאו את עצמינו כל פעם רצים והולכים במועד להיתקלות עם מחבלים, בשלב הזה לא הייתי מסוגל יותר לשמוע ירי, ולהבין שיורים עלי. הייתה לי חרדה עמוקה שאי אפשר להסביר, הייתי דרוך בצורה מונומנט, לא ישנתי בכלל 3 ימים, לא אכלתי וכמעט לא שתייתי, הייתי בטוח שיש מחבל כמעט בכל מקום ובכל פינה. המשכנו לטפוף לחימה במשך שבוע במוצב יפתח, אחרי שהרגנו כחור פלוגה בסביבות 100 מחבלים ואחרי אינספור היתקלויות. ב-11/10 כוחות של מגל נתקלו במארב של חאמס, הם פינו פצועים לשג האחורי שלנו וחיוכו שם לפינוי מוסק, עד שהגיע המסוק הייתי עם החובש ועזרתי לו להשיג ח.ע. ראיתי חייל הרוג, ועוד חייל שהרגל שלו בחוץ מלא ברוח, מלא בדברים הזויים, הוא צורח את החיים שלו ובסוף נהרג. סיימנו עם זה ויצאנו לכיוון השג של יפתח, היה ריח נוראי של בשר רקוב, וראינו בצד שמאל שני גופות של מחבלים, מחבל אחד שחצי ראש שלו פשוט מחורר, הייתה חסרה לו עין, חצי מהבטן שלו גם בחוץ. המחבל השני גם היה מפוזר בכל השטח.

מקום האירוע:

משא ארז

האם נפצעת במסגרת האירוע?

כן

תאר את פציעתך וכיצד טופלת.

בשבת ה-14/10 בשעות הערב הגענו לעיר הבהדים אחרי לחימה של שבוע, פתאום היו מקלחות ומצעים על המיטה פתאום הרגשתי כמו בן אדם. בכל הלילות הראשונים לא הצלחתי להירדם, היו לי חלומות, סיוטים, הבנתי שאני במצב לא טוב אבל החלטתי לא לדווח כי אמרתי לעצמי שאין מצב שאני לא נכנס לעזה, היינו שם בעיר הבהדים בערך שבוע, מישם הגענו לבית ספר באופקים ושם שהיינו לפני הכניסה קרקעית לעזה. הבנתי שגם באופקים אני לא מצליח לישון. נכנסו לעזה ב-27/10 בשעות הלילה המאוחרות. בתוך עזה לא הצלחתי לישון אפילו דקה, הרגשתי שהגוף שלי חלש בטירוף, ראיתי אנשים הולכים עם פנסים בלילה ורבותי איתם, הייתי בטוח שבגללם אנחנו נמות. הייתי בדריכות שהיא לא הגיונית, כשהגענו לחוף בעזה אני שמתי לב שכל פיצוץ קטן משגע אותי, קפצתי מכל צדור. הייתי דרוך אבל גם מאוד עייף. אחרי שבוע בעזה הבנו כצוות שאנחנו לא כשירים להילחם, הבנו שאנחנו במצב לא טוב, בנוסף לזה הנמר שלנו היה בלי תומכת חיים, זה מה שמכניס מיזוג אוויר, וגם לא היה קטלנית אז לא הייתה לנו יכולת להגן עצמינו, הרגשנו לא מוגנים, מזיעים ותשושים. הרגשנו שאנחנו לא מסוגלים להמשיך ככה. לא פתחנו את הדלת של הנמר כי פחדנו לקבל נ"ס היינו נמורים. הבנתי שהגוף שלי חלש בטירוף. יצאנו מהרצועה וחזרנו לבית ספר באופקים. הבנתי שאני לא אותו בן אדם, ראיתי שאני בחרדות קשות לא מצליח לישון, קשה לי להתאפס על עצמי.

תאר את פציעתך וכיצד טופלת.
בבית ספר באופקי פגשתי קב"ן, הוא היה איש מילואים. סיפרתי לו איך אני מגיב לארוע שעברתי וסיפרתי לו מה קרה בעזה, ובעיקר מה קרה ב-7/10. הוא החליט להפנות אותי לטיפול פסיכולוגי במלש"א כשיצאתי הביתה אחרי 40 יום שסגרתי הבנתי שכל דבר מפחיד אותי, שאני לא מצליח להתקלח כי באות לי מחשבות, אחרי יומיים בבית הבנתי כמה חברים איבדתי. חברים שנהרגו, הבנתי שזה היה ארוע שפשוט הפך אותי לגמרי, הבנתי שבמהלך הקרבות לא הבנתי כאמת את ההשלכות של החברים ההרוגים, שלא אראה אותם יותר, חברה שהייתי מאוד קשור אליהם. בטיפולים הפסיכולוגיים הבנתי שאני בעצם דפוק, הבנתי שהחיים שלי לא יחזרו להיות כמו שהם. אני מוצא את עצמי יושב במרפסת לבד בבית, ילד בועט באבן בחוף ואני בטוח שיורים עלי ונשכב באמצע הבית. כשאני יוצא לריצות ואני שומע אופנוע בכביש אני פתאום רץ מהר לתוך שיח ומתחבא. קשה לי ליהנות עם החברים, כולם שואלים אותי כל הזמן על הסיפור, שאלות שלא עוזבים אותי. המראות הקשים עומדים מול עיני, אני בוכה המון, כל הזמן נזכר בארוע ואיך ניצלתי, לאור המצב אין לי שמחת חיים לא מסוגל לחזור לשגרה היום יומית שלי ולא מסוגל לראות אנשים כי כולם שואלים אותי שאני אספר להם מה עברתי, והסיפורים על הארוע מציפים בי את הזוועות שראיתי ואת התחושות שחווייתי. ההורים שלי רבים כל הזמן, אני מנסה להחזיק את הבית וגם את עצמי, כרגע ממשיך בטיפולים.

האם האירוע התרחש במסגרת התפקיד?

כן

מידה וכן- מי פיקד עליך במהלך האירוע? יש למלא

גן הראל חדר סגן ירון קטן

האם היו מעורבים נוספים באירוע?

ה וכן, יש למלא שם פרטי ומספר אישי.

ירון קטן, סמל יובל פטייב, סמל עידו טובול, קצין הראל חדר, סמל אלעד דוד, סמל מעיין בלו, סמל רז נאמן, סמל הלל בן דוד וסמל אורי בן נול

האירוע דווח לגורמי פיקוד?

ה וכן, יש למלא שם פרטי ומספר אישי.

ועי בנימין וסא"ל מאיר אוהיון

האירוע דווח לגורמים אזרחיים?

וכן, יש לפרט את שם הגורם (משטרה, מכבי אש וכו') ומספר התיק (במידה וידוע לך).

ליס בדרום הארץ

עדים לאירוע?

ה וכן, יש למלא שם פרטי ומספר אישי.

טן, סמל יובל פטייב, סמל עידו טובול, סגן הראל חדר, סמל אלעד דוד, סמל מעיין בלו, סמל רז נאמן, סמל הלל בן דוד וסמל אורי בן

המפקד- יש לתאר את האירוע החריג ונסיבותיו כפי שידוע לך:

ואשר את תיאור האירוע כפי שמסר החייל

יד המתייחס- שם מלא ומספר אישי.

יד סגן ירון קטן

מסור לפרט עותק מראיון זה במידה ויש עניין בכך, לאחר אישור קצין ביטחון מידע יחידתי

רב"ט משושין לובה-ליבי

9319256

חניך מסלול ח לקצן | גודר חי"ר 51